

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Hvad Indstillingen under Nr. 2 angaar, kan jeg kun sige, at jeg ikke har nogen Indvending at gøre imod, at det høie Thing henviser de vedkommende to Andragender til mig. Hvad Andragendernes Realitet angaar, maa jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere har haft Leilighed til at yttre i denne Sal. Det Andragende, der er omhandlet i Indstillingen under Nr. 5, skal, naar det bliver henvist til Ministeriet, blive taget under den Overveielse, som Thinget ønsker.

Sagb: Efter den Motivering, den ærede Ordfører gav af Indstillingen under Nr. 2, som jeg ikke har været med at stille, kan jeg ikke have Noget imod, at Thinget henviser disse Andragender til den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, idet den ærede Ordfører jo udtrykkelig præciserede, at der deri ikke skulde ligge Tilkjendegivelse af Samstemning med Andragendernes Indhold, men kun en Tilkjendegivelse af, at man ansaa disse Spørgsmaal for saa vigtige, at de kunde gøre Krav paa alvorlig Overveielse, og at man overhovedet gjerne vilde give Stød til disse kirkelige Forholds snarlige Ordning. Jeg kan ikke undlade atter her at fremsætte min Beklæggelse over, at Rigsdagen, efter at vi nu have haft vor frie Forfatning i over 30 Aar, endnu ikke er kommen saavidt, at den har gjort Noget for i Genhold til Grundlovens § 75 at staffe Folketirkens Organer, hvorigennem Befolkningen, det vil sige Folketirkens Medlemmer, selv kunde faae Leilighed til at gøre deres Indflydelse gjældende paa mange vigtige Spørgsmaal. Dengang Kirkekommisjonen havde denne Sag under Forhandling, uden at den til min og vistnok mange Andres Beklæggelse, førte til noget Resultat, hørte jeg navnlig fra den Side, som betragter sig som den folkelige, den Indvending, at man frygtede for, at den hele Ordning af Folketirkens Forfatning vilde faae en altfor hierarkisk Karakter, at det mere vilde blive Præsterne end selve Menighederne, der derigennem vilde komme til orde. Jeg har nu nogen Tvivl om, at det virkelig bliver Tilfældet, idet jeg tror, at Mange som jeg ønske, at netop Menighederne skulde have særlig Leilighed til at gøre deres Indflydelse gjældende; men, bortset derfra, vil jeg bemærke, at anser man det for en Fare, at Præsterne komme til at udøve for stor Indflydelse paa Ordningen af kirkelige Spørgsmaal, saa synes jeg dog, at Faren er endnu større, naar en lille Kliste eller Kreds kan træde op og tale i Folketirkens Navn, uden at man har nogen som helst Leilighed til at forvise sig om, at det virkelig er den store Mængde af Folketirkens Medlemmers Mening. Det er Noget, som hos mig

vækker Betænklichkeiten, ja, næsten Animositet mod disse Andragender uden Hensyn til deres Indhold, og jeg vil derfor opfordre Thinget til at lægge sig alvorlig paa Hjerte, at vi dog engang, naar Stemningen er dertil, og Tiden egner sig dertil, maa komme til at faae Grundlovsparagrafen om Ordningen af Kirkens Forfatning gennemført.

Ordføreren (Larsen): Den ærede Minister havde ikke Noget imod, at vi henviste Afklaringsandragenderne til ham. Det er Udvalget meget tilfreds med at høre, men det er ikke nok, at den ærede Minister vil tillade, at Andragerne komme til ham. Vi have foreslaaet dem henviste til den ærede Ministers Overveielse, og jeg tror da, at vi kunne gaa ud fra, at den ærede Ministers Modtagelse af Andragenderne betyder, at han ogsaa vil overveie dem.

Kirke- og Undervisningsministeren (Scavenius): Naturligvis, naar Thinget henviser et Andragende til mig som Kultusminister, betragter jeg det som min Pligt at overveie det; men jeg har kun villet gøre opmærksom paa ved min foregaaende Udtalelse, at om disse Andragenders Realitet har jeg tidligere yttrret mig, og jeg tvivler paa, at jeg kommer til nogen anden Anskuelse end den, jeg da udtalte; men overveie dem skal jeg.

Bust: Jeg skal ikke paa nogen Maade efter den Forhandling, der er ført mellem den ærede Ordfører og den ærede Minister, komme ind paa at omtale Indstillingen Nr. 2. Heller ikke Udtalelsen fra det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb) kan give mig Anledning dertil, efter som Stillingen er. Det er derimod med Hensyn til det andet Andragende, jeg vilde tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Minister. Det kan ikke Andet end glæde mig, at Udvalget er blevet enigt om at henvide dette Andragende til Ministeren, og forsaavidt er det godt, at den ærede Minister erklærer, at han ogsaa vil tage den Sag under Overveielse. Sagen er jo den, at nu er snart den Lov udløben, hvorigennem Lærernes Lønningstillæg blev slaaet fast, og den ærede Minister veed fra den Tid, han var Medlem af Finantsudvalget, at Lønnen om at komme til at gøre Noget for disse Enkeltere har lidt været oppe. Mange af dem sidde og ere gifte og have mange Børn, og efter den bestaaende Kaldelsesmaade er det umuligt, at de kunne blive forflyttede, uden at de personlig have Skyld deraf. Jeg vil ogsaa ønske, at den